
Agnus Dei

Jakob Obrecht (1430-1505)

Επίπεδο Δυσκολίας 3

Κλασικό

Το σύντομο αυτό έργο είναι προέρχεται από το τελευταίο μέρος μιας τυπικής Λατινικής Λειτουργίας (missa). Απουσιάζει ο τελευταίος στίχος *dona nobis pacem*: «Δώσε μας ειρήνη».

Ο στίχος

<i>Agnus dei</i>	Αμνέ του Θεού
<i>Qui tollis peccata</i>	ο αίρων την αμαρτία
<i>Mundi</i>	του κόσμου
<i>Miserere nobis</i>	ελέησον ημάς

Καθώς ο συνθέτης είναι Φλαμανδός συνιστάται η γερμανική προφορά των Λατινικών.

Η διδασκαλία

Πρόκειται για ένα *Bicinium*, μια σύνθεση της Αναγέννησης, γραμμένη για δύο φωνές με σκοπό την διδασκαλία του αντιστικτικού χορωδιακού τραγουδιού σε νεαρούς χορωδούς.

Οι δύο φωνές κινούνται στην μεσαία τους περιοχή. Παρατηρείται διασταύρωση φωνών μόνο στο μέτρο 4 και χρειάζεται καλή εκμάθηση των επιμέρους φωνών πριν ο μαέστρος τις ενώσει.

Η εκμάθηση κάθε φράσης ακολουθεί την προσωδία του κειμένου και ανάλογα με αυτήν κορυφώνεται στην κατάλληλη συλλαβή, π.χ. στη λέξη *Agnus* δεν τονίζεται η συλλαβή «-gnus», παρόλο που βρίσκεται στη μελωδική γραμμή και των δύο φωνών στο ψηλότερο τονικά σημείο. Στα συγκεκριμένα σημεία κάθε φωνή με την σειρά της πρέπει να κάνει ένα μικρό *decrescendo* για να κλείσει τη φράση. Η ίδια τακτική ακολουθείται και στις υπόλοιπες φράσεις του έργου. Η εκμάθηση των φωνών γίνεται χωριστά, με προσοχή στην ορθή προβολή των τονισμένων συλλαβών του κειμένου.

Στα σημεία που παρατηρούνται συζεύξεις είναι απαραίτητο ένα μικρό *cresc* για να προβληθεί ο αντιχρονισμός και οι τυχόν διαφωνίες που σχηματίζονται από την παράταση της νότας.

Στο μέτρο 13, η σοπράνο να εκφέρει απαλά τη συλλαβή “di” που αποτελεί το κλείσιμο της φράσης. Επίσης, στο μέτρο 15 στην άλτο δεν τονίζεται η τελική συλλαβή “re” στην λέξη “miserere” για τον ίδιο λόγο.

Στο μέτρο 20 οι φωνές καταλήγουν σε ταυτοφωνία (*unison*), η οποία πρέπει να έρθει προετοιμασμένη με ένα μικρό *dim*, ώστε να δέσουν τονικά οι φωνές. Επειδή το *tempo* του ύμνου είναι μέτριο συνιστάται η χορωδιακή αναπνοή στην εκτέλεση κάθε φράσης και απαραίτητα μέσα στα μελίσματα, όπου δεν πρέπει να κοπεί η συλλαβή από ταυτόχρονη αναπνοή των χορωδών.

Στις κατέντζες π.χ. στα μέτρα 19 και στην τελική (μ.24-25) είναι απαραίτητο να γίνει ένα μικρό *cresc* μέσα στις νότες που έχουν αξία μισού, ώστε να προβληθούν οι διαφωνίες που σχηματίζονται και να ακολουθήσει ένα *dim* στη λύση τους.

Το έργο διευθύνεται σε δύο κινήσεις.

Ο συνθέτης

Φλαμανδός συνθέτης της εποχής της Αναγέννησης. Ανέπτυξε δραστηριότητα στην Ουτρέχτη, στο Καμπρέ, στη Μπριζ και στην Αμβέρσα. Ο χαρακτήρας της μουσικής του είναι η περίπλοκη, αντιστικτική τεχνική και η αυστηρή αίσθηση του ρυθμού. Τα έργα του συμπεριλαμβάνουν 27 Λειτουργίες, μέρη από Λειτουργίες, μοτέτα, Πάθη καθώς και κοσμικά έργα- τραγούδια και μαδριγάλια.